

יאיר ניצני מרים גבה

במדינת הממ"דים

בין הריצות למרחב המוגן (של השכנים) לביטול (עוד) הופעה של תיסלם, למדתי משהו על מים קרים וגזרה חמה

נתיבות או רחובות, הטיל כבר ייפול. כתבי הטלוויזיה עובדים בפרך וצריכים לספק המון אינפורמציה, שלא תמיד יש בנמצא, או ששווה את זמן הצפייה שלנו. בגלל מחסור בכוח אדם לזהקו לחזית גם כתבים מתחום הצרכנות, שבימים כתיקונם עוסקים בהשוואת מחירים של אבקות כביסה, והם לא תמיד מיומנים בתחומי ההפגזות. אני, למשל, הייתי מוציא אל מחוץ לחוק את השאלה "איך הרגשת?" שאותה מפנים הכתבים החרוצים לחבר'ה שלפני כמה דקות חטפו פגז על הבית. התשובה האינסטינקטיבית היא "היה בום, רפי", גם אם רפי כלל לא משרה. ראיתי כבר אנשים בשדרות, שלא די בכך שהרגע נפל על ביתם טיל, הם גם מוצאים כתב וצלם שמחטטים בשידור חי בארון הבגדים ובארון התרופות שלהם, בלי לבקש רשות. כתבת אחת באשקלון מתעקשת לקרוא לבית החור לים ברזילי בשם "ברזילאי", כאילו מדובר בבית ספר לס' מבה בריו דה ז'נירו.

הלחץ הכללי מייצר ריבים באולפנים, ועיונות חבויה של שנים מתפרצת עכשיו בשידור חי. כשרוני דניאל מציע לדנה ויס לשתות מים, הוא בעצם מציע לה לקחת חופשה ולהתרכז בבישול עד שיסתיים המבצע. חשבתי שאחרי כל כך הרבה שנים של עבודה ביחד, הוא היה יכול להיות קצת יותר לארג' ולהציע לקולגה כמו דנה איזה וויסקי טוב. נוסף על ההלם מהניסיון להרוג אותם, בני הנוער שלנו חווים ברשתות החברתיות חוויה לימודית מטלטלת בתחום התודעה. לקטנה שלנו יש גיבורי אינסטגרם וטיקטוק מג'וננים מרחבי העולם, מזמרי פופ דרך דוגמניות, מעצבות בגדים ומשפיעני רשת. אבל בימים אלו היא מגלה באכיזבה שבזמן שהיא רצה לממ"ד, האנשים מהרשת, שבדרך כלל מתרכזים בעשיית דאק פייס וקידום של בגד חדש, עברו לקדם את העמדה הפלשתינית, וממש לא מפרגנים לנו, כלשון המעטה.

מצד שני, ההתנפלות על גל גדות והציפייה שהיא תצא מייד להגנתנו בשדה הקרב של הוליווד והאינסטגרם רם תמוהות בעיניי. אף אחד לא מינה את גדות לדוברת רשמית של ישראל, המדינה היא לא זו שסידרה לה את תפקיד וונדר וומן, והגברת לא חייבת לתת לנו דין וחשבון יותר מכל אדם אחר. למי שהתבלבל, אזכיר גם שהיא שחקנית קולנוע, ולא באמת גיבורת על שיכולה לנצח את מוחמד דף.

חגיגות 40

השנה חוגגת הלהקה שאני חבר בה (תיסלם, אם שכחתם או עוד לא נולדתם אז) 40 שנים ליציאת האלבום הראשון, "רדיו חזק". לא דבר של מה בכך לשישה חברים שעברו את גיל 60 ועדיין מנגנים ביחד בהרכב המקורי כמו בגיל 20, עם קצת פחות שיער וקצת יותר משקל.

לפני שבוע, לקראת הופעה ראשונה בנהלל במסגרת פסטיבל חלב ודבש, ואחרי השבתה של שנה בגלל הקורונה, התכנסנו לשבוע של חזרות עם לואי להב, שעבר איתנו לפני 40 שנה. למדנו לנגן עם אביב גפן, שאותו נארח בהופעה, שני שירים שלו ושני שירים שלנו. להופעה נמכרו מראש אלפי כרטיסים, הבמה הוקמה, הרמקולים הותקנו והתאורה הורמה, אבל ככל שהתקרב התאריך, היה ברור שגם האירוע הזה לא עומד להתקיים.

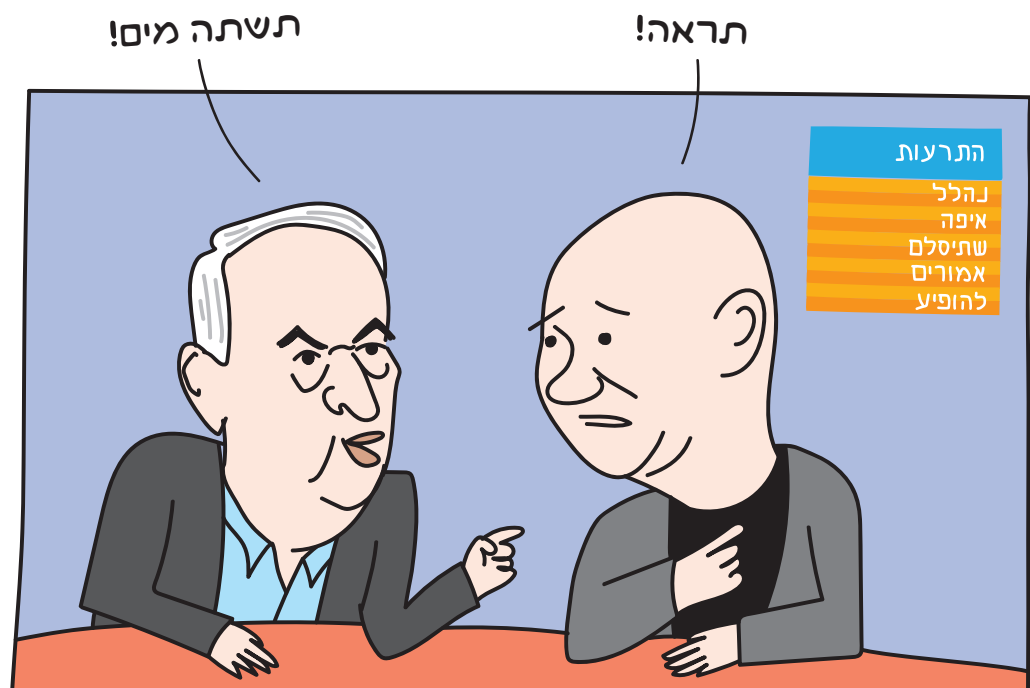
בערב שלפני ההופעה, אולי כדי למסמר סופית את הביטול, ראיתי על מסך הטלוויזיה שנשמעה אזהרה בנהלל. איך שלא מסתכלים על זה, ועל רקע המתרחש הכללית עם שכנינו מבפנים ומבחוץ, השם תיסלם הקדים את זמנו. ●

yairn@israelhayom.co.il

לשחרר פרומואים, כולל מועד השיגור המדויק, זה לא ודאי. במקרה שהם לא יעמדו בשעה שהובטחה, לך תתלונן אחר כך לנציג תלונות הציבור של הג'יהאד האסלאמי. מבחינת הלבוש נרשמת דילמה. מצד אחד, אתה רוצה להיראות טוב כשאתה מגיע לממ"ד למפגשים הליליים עם השכנים – רצוי בפיג'מה אופנתית מגוונת ומושקעת, כפכפים תואמים, ושיער (למי שיש) אסוף ומטופח. מצד שני, אתה רוצה להיראות טיפוס נון-שלנטי שהרגע קפץ מהמיטה, ולא מישו שהתאמץ מדי, שכר סטייליסטית והזמין פיג'מה של ראלף לורן לקראת המפגש עם השכנים. השילוב של השעה המאוחרת עם פאניקה לא תמיד נראה טוב, והעובדה שהממ"ד קצת חשוך עושה טוב לכולם. הייתי שמח להביא איתי קצת כיבוד, אלכוהול או פירות יבשים, אבל הריצה משבשת את יכולתי לעשות זאת. אחרי שהעניין המימוני ייסגר, אני בהחלט מתכוון להציע להכניס לממ"ד מקרר קטן, קצת חטיפים, כמה טב

השבוע האחרון הפך את הסגרים, המסיכות והחייסונים לזיכרון מעומעם ומיושן. אין דבר מביך יותר ממישהו שיחלה עכשיו בקורונה בעודו רץ למרחב המוגן, אם כי היחיד שאפשר להידבק ממנו עכשיו זה גראד לא מחוסן שהגיע מעזה.

כשאין לי אזהרה באמצע הלילה, אני מתעורר מוראג מכך שאיברתי את חוש השמיעה, או שאולי נפלה עלי התקרה ולא שמתי לב. מעבר לעובדה שכולנו רצים לממ"דים, צופים בחדשות בטלוויזיה ללא הפסקה ואוכלים יותר מדי, שמתי לב ששינתי את נתיבי הנסיעה שלי. אני מוותר על ביקורים לא הכרחיים ביפו, ונועל את דלת המכונית מבפנים. מי היה מאמין שבדרכי לרופא בכוכב יאיר אני בודק אילו יישובים יש בסביבה, ומחשב את הסיכוי שיתקפו אותי בדרך. במהלך השנה האחרונה אכלתי כמו חזיר, ומכיוון שלא יצאתי כמעט לעבודה, עברתי להתגורר במקרה כשה קורונה כבר הסתיימה ונכנסתי למשמעת דיאטה, הגיעו

איור: טל לזר

ליות שוקולד ופירות העונה, כי כרגע אני מצליח לאכול רק לפני האזהרה ואחריה, וכראי שאהיה ערוך גם למקרה שהרעב יתקוף אותי בזמן ההפגזה. בכל זאת, לא רק הצבא צועד על קיבתו – גם העורך.

למלחמות יש צליל וצבע. הצליל מעט מיושן, ובהחלט מומלץ להחליף את צליל האזהרות בשיר חדש של אברהם טל או דוד ד'אור, שקולותיהם הגבוהים עשויים להזכיר אזהרה (אם רוצים אזהרה עולה ויורדת אפשר שזה יהיה דואט).

לגבי הצבע, הבחירה בצבע הכתום כרקע להצגת היישובים המופגזים מבלבלת מעט. כתום הוא צבע של שמש, אורנג'דה, פירות קיץ, חופשה וארטיק משמש בקייטנה, עניינים שלא בדיוק מסתדרים עם המציאות הנוכחית. נוסף על כך, עלול להיווצר בלבול בין הרקע הכתום להגדרה "צבע אדום". מה שבטוח הוא שלבני גילי, האותיות בשמות היישובים קטנות מדי, יש גבול כמה קרוב אני יכול להתקרב לטלוויזיה, ועד שאצליח להבחין אם כתוב שם

האזהרות, ומצאתי את עצמי אוכל מול רוני דניאל בניסיון להעביר את ההמתנה לטיל שייפול, ואחר כך לטשטש את התחושה שמישהו ממש בעניין של להרוג אותי. מי שחור שב שהריצה לממ"ד היא תחליף לספורט – טועה: ראשי התיבות האמיתיים של ממ"ד הם "מרחב מייצר דאבות". לצערנו הרב, ביתנו לא כולל בתוכו מרחב מוגן. לשמחתנו, שכנינו החמודים מיכל ואמיר הצטיידו לפני כמה שנים, מסיבות של חדרה מוקדמת, במעין קוביית בטון דירתית, והשאירו לנו הזמנה פתוחה להצטרף אליהם בעייתות מלחמה. לפי כמות הביקורים שלנו במתקן בשבוע האחרון, נראה לי שראוי שאכנס כשותף בעלויות הרכישה של הממ"ד, או שאציע להם לשלם שכירות על החדר. אנחנו לא היחידים שמתעלקים על הממ"ד של מיכל ואמיר. מדי לילה מתקבצים אצלם כמה שכנים בפיג'מות, ואחרי כמה לילות כאלה, אני תוהה כיצד ראוי להתכונן למפגשים הללו. אין דבר מבאס יותר מלהירדם במיטה שלך ואז לחטוף את האזהרה. מצד שני, ההמתנה לאזהרה יכולה להיות מורטת עצבים, ולמרות שלאחרונה חמאס התחיל